

Ingrid Vandekerckhove

WAT WIST *ik*
VAN
liefde?

Clavis
YOUNG ADULT

WAT WIST IK VAN LIEFDE?

Andere boeken van Ingrid Vandekerckhove bij Clavis

8+

Super!

Eureka!

Vergeetjeskruid

Holderdebolder naar Bolderhof

De drommelse drone

Planeet Snoepiter

De bende van Zeus

Theseus' eerste overwinning

Krakkie

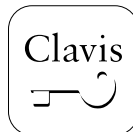
5+ (prentenboek)

De geluksplukkers

Behalve in de verwerking van historische, waargebeurde feiten en bij de beschrijving van Gustave Flaubert, Louise Colet en Alphonse Karr berust elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen op de grillen van mijn fantasie en dus op louter toeval.

Ingrid Vandekerckhove

WAT WIST *ik*
VAN
liefde?

De oude foto van Les Cures Marines op p. 48 werd bezorgd door de mensen van hotel Les Cures Marines in Trouville-sur-Mer. Zij gaven ook de vriendelijke toestemming om de foto in dit boek te reproduceren.

De oude prentbriefkaarten van Trouville op p. 51 en 55 zijn in het bezit van de auteur.

‘... jij hebt al wat nodig is om bemind te worden.’

Gustave Flaubert (uit *Madame Bovary*)

Ingrid Vandekerckhove

Wat wist ik van liefde?

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio, met zeefoto van Ilse Premereur

Trefw.: laag zelfbeeld, eetstoornis, verliefdheid, negentiende eeuw

NUR 285

ISBN 978 90 448 5150 2

D/2023/4124/223

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.ingridvandekerckhove.be

Deel 1

*'Each moment with you
is like a dream to me.
No matter what we say or do
two hearts beat in harmony.*

*No-one else could ever take your place
in the heat of love's embrace.'*

The Dinky Toys, 'Love's Embrace'

Bloed was het eerste wat ze zag, een groeiende rode vlek op de witte stof als een levende aquarel. Haar rokje hing als een koude, natte lap tussen haar benen. Helena lag op haar rug op de vochtige aarde. Verpletterd. Ze wilde opstaan, hoorde zichzelf kreunen. Haar hoofd plofte terug op de aarde. Tastend kropen haar handen naar haar buik. Als een gil in de stilte trok een pijnscheut door haar schoot en verraadde een wond achter de bloedvlek, diep in haar. Waar was ze? Er was de kilte, er was de dauw. Boven haar de kille lucht van de vroege ochtend, om haar heen bomen. En in haar de pijn. Wat was er gebeurd?

—

Waarom weer Helena? Waarom begin ik weer over haar te schrijven?
Louise drukt hard op haar potlood. De punt krast op het papier.

—

Bloed was het eerste wat ik zag toen ik de voordeur opendeed.
Daar, tussen nacht en ochtend, tussen buiten en binnen, stond Helena. Als een bedelaar, rillend in de ochtendschemering ... Een verfrommeld en gescheurd rokje, Helena's geschaafde, bleke gezicht met de uitgelopen mascara en de geur van bos, vlees, huid, zweet en aarde. Ik rook het meteen en voelde bijna leedvermaak.

Voor mij was Helena de prooi die het roofdier had gelokt. Maar ze was vooral een dief.

Je hebt mijn droom gestolen, had ik het liefst gezegd voor ik de deur woedend voor haar neus dicht zou slaan. Maar ik liet Helena binnen.

—

‘Verdorie, Louise,’ sist ze tegen zichzelf.

Nu ze merkt dat ze niet veel nodig heeft om zich in te leven in wat er die nacht met Helena is gebeurd, slaat haar woede terug op zichzelf als een golf die zich tegen een rots smijt.

En, Louise, wat ga je nu doen? krast ze op het papier. Vertel ik haar verhaal of het mijne? Ik begin gewoon.

—

Het begon op een doodgewone schooldag, de eerste keer dat ik mijn tanden durfde te zetten in die verdomde, veel te strakke navelstreng waarmee mama me aan zich bond.

Ze stond al in de keuken, alsof ze er wortel schoot. Te vroeg voor mij, te vroeg voor soepgeuren, te vroeg voor vragen. Het is hatelijk om ’s ochtends beneden te komen in een geur van gestoofde ui en selderij, als mikpunt van zinloze vragen als: ‘Wil je salami op je boterham?’ ‘Heb je je boekentas gemaakt?’ ‘Wil je nog iets om te drinken?’

Ik wil niet eten. Nu nog minder dan ooit. Ik doe alsof. Alweer.

‘Mama, ik wil met de fiets naar school.’ Ik flap het eruit. Ik durf. Eindelijk. ‘Ik wil niet meer door jou gebracht worden.’

Wat heb ik een hekel aan haar handen op het stuur, aan de geur van ui, van haar adem en haar parfum (vermengd met haarlak), aan het gejeengel van haar radiozender ... Aan haar zwijgen.

Ook nu zegt ze niets. Van haar afhangelende schouders onder de blauwe badjas lees ik de tranen in haar ogen af. Ik kijk weg, net als zij.

‘Ik fiets met Helena.’

‘O? Met Helena?’

Dan is het goed. Heilige Helena. Omdat ze in dat grote, moderne witte huis woont dat zijn twee vleugels uitstrekt tot bijna in het bos. Omdat Helena een moeder heeft die in het bestuur van de vrouwenraad zit. En bovendien komt een notaris altijd goed van pas, maar dat zegt mijn moeder niet. Nooit. Al denkt ze het wel.

Vanaf die dag ging ik met de fiets. Heen en terug. Ik wilde het zo. Een beetje op reis gaan, weg van huis. Weg van de wc, van mijn kamer en vooral van mijn spiegel ... Weg van mezelf.

‘Het is goed,’ had mama gezegd. Ik kon mijn oren niet geloven. Ze draaide zich naar me om. Tranen. ‘Maar na school kom je recht naar huis.’

Ik had Helena en haar smoesjes, die ze gebruikte om met de andere meiden langs het ijssalon of het rokersbankje te rijden zonder argwaan te wekken thuis. We waren een prima alibi voor elkaar. ‘Na school moet ik voor een groepsworkje samenzitten,’ verzon ik. Of: ‘Ze wil graag dat ik meega als ze met haar hond gaat wandelen.’ Ik gebruikte dezelfde trucjes als Helena met haast eenzelfde bedrevenheid, hoewel een ommetje langs het ijssalon of langs de snoepwinkel met de andere meiden me op slag terugworpen op de geheime oorlog die ik met mezelf voerde. Daarvoor

gebruikte ik dan weer mijn moeder. ‘Nee, ik kan niet mee,’ zei ik dan tegen Helena en de anderen, ‘ik moet thuis zijn.’ En zo hoefde ik geen bom calorieën naar binnen te werken of te doen alsof en kon ik toch nog even wat in de stad rondhangen of vanuit mijn schaduwplek naar Erik kijken, voor ik naar huis terugkeerde als een vogel naar zijn kooi.

Hoe dan ook, we kregen er allebei wat meer vrijheid door, Helena en ik.

Helena, mijn vriendin. Kut-Helena. Ik schrijf het allemaal op omdat ik niet weet wat ik er anders mee moet. Maar ik hou me in. Hoeveel moet ik nog slikken? Ik mag het aan niemand vertellen, daar stond ze op. Ze eiste het van mij. Zwijgplicht, heet zoiets. Omdat ik kan zwijgen. En omdat ik haar vriendin ben. Dat zei ze. Maar ‘mijn beste vriendin’ noemde ze me niet.

Ze verstikt, bijt, steekt en spuit haar gif. En nu zit dat gif in mij. Steken die je blijft voelen, die jeuken als een muggenbeet. Overal waar ze komt, ademt ze alle lucht in die er is en laat je stikken, zonder het te beseffen. Ze neemt alle ruimte in en laat je uitdrogen als een dood insect. En nu moet ik zwijgen, over haar en voor haar. Het meisje dat denkt mijn vriendin te zijn.

—

Louise kijkt naar het blad, legt haar hand erbovenop en klauwt met haar vingers. Het papier kreukt en krimpt tot een prop. Ze neemt een nieuw vel.

—

Wie ben ik?

Ik ben Louise. Afgekort Lou, zoals mijn zus Vivi me als kind is gaan noemen. Vivi neemt altijd de kortste weg. Ze is drie jaar eerder dan ik geboren. Ze bewoog zich altijd al vrijer dan ik.

Ik ben geslaagd. Over twee maanden begin ik aan het zesde jaar. En verder niets. Ik kan niet echt iets. Ik kan niets. Ik ben gewoon geslaagd, een A-attest. Ik ben gewoon.

—

Louise legt het potlood neer, leunt zuchtend achterover. Ze kijkt om zich heen, naar haar tienerslaapkamer met hier en daar nog een herinnering aan het onbezorgde kind dat ze ooit was, zoals haar verzameling sneeuwballen die nog steeds op het rek boven haar bed uitgestald staan. Ze staart door het raam naar de kruinen van de lindebomen die het huis omsingelen. Dan pakt ze het potlood weer op en buigt zich opnieuw over het blad papier dat niet lang dienst zal doen. Over haar dagboek dat nooit een dagboek mag worden.

—

En Helena? Natuurlijk is ze geslaagd. Zij kan alles. Zij doet alles. Zij durft alles. Zij is alles. Sinds de scheiding van haar ouders nog meer dan vroeger. Ik durf niets. Eigenlijk verdraag ik haar niet. Juist omdat ik niets durf. Omdat ik niets doe. Ik ben leeg.

—

Opnieuw legt Louise haar hand op het vel papier, ze knijpt haar vingers dicht, verfrommelt het papier tot een prop. Ze neemt een nieuw blad. Ze schaamt zich voor zichzelf. Want nu doet ze hetzelfde met haar woorden als met haar eten. Ze krypt, propt en braakt het uit.

—

Als ik bedenk dat ik ooit bang was dat ik verliefd op haar was. Dit is een bekentenis. Een bekentenis die ik alleen aan het papier toevertrouw. Maar zo dadelijk verscheur ik het blad en gooi ik het weg. Is het er niet geweest. Weet niemand het. Wat ik eigenlijk echt voel, is verachting, vooral voor mezelf. En verder niets.

Ik schrijf mijn verachting op en daarna vernietig ik het geschrevene.

Ik vraag me af of er dingen zijn die blijven, je hele leven lang, of een stukje ervan, ook al doe je ze weg, met een gom, met vuur of razernij. Ik denk van wel. Er zijn dingen die onder je huid blijven zitten. Niemand die ze ziet. Je bergt ze op, ergens in jezelf, en vanaf die dag ben je voorgoed alleen.

—

De potloodpunt is stomp. Louise pakt de slijper, die als een morttje draait zodra ze het potlood erin steekt. Haar laptop ligt naast haar, dichtgeklapt. Typen zou handiger zijn, maar nee, ze mag geen sporen achterlaten. En ze wil krassen. En gommen. Krassen en gommen. Met haar duim wrijft ze over het knobbeltje op haar rechtermiddelvinger, een gewoonte die zich intussen bij

haar heeft ingenesteld als een haast onmerkbare tic, een kleine pauze om even op adem te komen voor ze verder met de punt van het potlood op het papier krast. Grijs woorden. Voor de versnipperaar.

Lou wil altijd goeddoen, voor iedereen. Maar daarbij verliest ze zichzelf uit het oog. Als ze niet alleen een eetstoornis ontwikkelt, maar haar vriendin ook nog ziet kussen met de jongen op wie zij stiekem verliefd is, is het voor haar genoeg geweest. Ze wil weg. En dat gebeurt ook. Als ze met haar ouders en haar zus Vivi in de Normandische badplaats Trouville-sur-Mer is, kijkt Lou in het hotel naar een oude foto en wordt ze terug in de tijd gezogen. Plots zit Lou in het Frankrijk van de negentiende eeuw, te midden van intriges en romantiek. Ze leert er Otto kennen ...

Een romantische coming of age met een vleugje magisch realisme. Voor young adults die houden van vroeger en nu.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044851502

9 789044 851502